

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 2 ГОДИНА XVIII 2009 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

В БРОЯ

п-р Цанко Митев
**НЕУГАСВАЩИЯТ
ПЛАМЪК**

Четете на стр. 5

Ейнджел Родригес

**ВЪПРОС
НА СВЯТОСТ**

Четете на стр. 7

Пламен Петров
ОБРАЗОВАНИЕТО

**НА ПАСТОРИТЕ
ПОВИШАВА
ПРЕСТИЖА И НА
ЦЪРКВАТА**

Четете на стр. 8

*За или против асистираната
човешка репродуктивност*

В края на месец януари гържавата реши да създаде фонд „Ин витро“. Сега във фонда има 20 млн. лева, с които ще се покриват до три опита на жени с репродуктивни проблеми, да имат „бебе от епруветка“.

Работата на фонда, който ще бъде към Министерството на здравеопазването, ще се контролира от лекари и от представители на неправителствени организации. Пациентите ще имат право да изберат в коя болница да бъде извършена процедурата.

Министерството на здравеопазването ще изработи ясни критерии кои хора ще могат да използват парите от фонда.

Какво е ин витро оплождане и Ембриотрансфер (IVF-ET)?

Това е процес, при който се вземат яйцеклетки от яйчниците на жената и се оплождат от сперматозоиди на мъжа в лабораторни условия. Оплодените яйцеклетки се отглеждат до развитието на млади ембриони, които се пренасят в матката и така се поставя началото на бременността.

Кое е първото в света ин витро бебе?

През далечната 1978 г., извършвайки първия в света успешен опит за ин витро оплождане, пионерите на репродуктивната техника - британците г-р Патрик Стептоу и г-р Робърт Едуърдс надали са подозирали, че 30 години по-късно, благодарение на тях по света ще има близо 3 млн. родени ин витро бебета.

Първото им постижение, което променя революционно репродуктивната медицина и дава надежда на милиони бездетни двойки по света, се казва Луиз Браун, понастоящем живее в Бристол със съпруга си Уесли и 18-месечния им син Камерън.

Луиз Браун е родена малко преди полунощ на 25 юли 1978 г. в Олдъм, в окръжна болница близо до Манчестър.

Луиз се появява на бял свят с цезарево сечение и тежи 2,61 кг. През ноември предишната година 29-годишната ѝ майка Лесли забременява ин витро. Лесли Браун има запушени фалопиеви тръби и в продължение на 9 години със съпруга си Джон без успех очакват да имат дете. Накрая решават да опитат ин витро, макар че по това време тази техника на асистираната репродукция все още е на експериментално ниво.

Каква е позицията на църквата по въпросите за асистираната човешка репродуктивност?

През 1994 г. е гласувана препоръка от Комитета за християнския възглед за човешкия живот, Пайн Спринг Ранч, Калифорния.

Документът е гласуван и от Админи-

стративния комитет на Генералната конференция на Църквата на адвентистите от седмия ден, Силвър Спринг, Мериленд, 26 юли 1994 г.

Надеждата за деца като цяло е много силна. Когато тази надежда е осуетена от проблемите със стерилитета, разочарованието от бездетството тежи на много семейства. Тяхната скръб заслужава разбиране и съчувствие. Не е изненадващо, че мнозина, изпитващи скръб поради бездетството, се обръщат към новите репродуктивни технологии, за да възродят надеждата си. Но заедно със силата на тези технологии идва и отговорността да се реши дали и кога да бъдат използвани те.

Поради убеждението си, че Бог е загрижен за всички аспекти на човешкия живот, адвентистите от седмия ден са решени да открият и следват Божиите принципи за човешката репродукция. Силата на зачатие е Божи дар и трябва да бъде използвана за прослава на Бога и за благословение на човечеството. Посредством внимателно изучаване на Библията и чрез служенето на Светия Дух общността на вярата може да идентифицира фундаменталните принципи, ръководещи ни при вземането на решение за асистираната репродукция. Сред най-важните принципи са:

1. Човешката репродуктивност е част от Божия план и децата са благословение от Бога.

Подпомагащите бездетните семейства медицински технологии, когато се практикуват в хармония с библейските принципи, могат да се приемат с чиста съвест.

Продължава на стр.4

фотогалерия

Колко струва храната по света - от Чаг до Германия

Фотосерията „Гладната планета“ е от едноименната книга на Питър Менцел и Фейт Далузио. Фотографиите тук показват семейства от различни краища на света, снимани заедно със седмичната си храна, на която е дадена и паричната ѝ стойност. Макар снимките да са правени през 2006 г., поради икономическата конюнктура цените на храните днес са почти същите. От серията тук са показани снимки само от 3 страни. Ако искате да видите и останалите, може да посетите http://www.time.com/time/photogallery/0,29307,1645016_1408122,00.html

Италия:
Семейство Манцо от Сицилия с храната си за една седмица на стойност 214,36 евро.

Любима храна: риба, макаронени изделия, хот-дог, замразени рибени пръчици.

Чаг:
Семейство Абубакар в лагера Брейджинг с храната си за една седмица на стойност 685 CFA франка или 1,23 долара.

Любима храна: супа от прясно козе месо.

Бутан:
Семейство Намгай от село Шинку с храната си за една седмица на стойност 224.93 нгултрума или 5,03 долара.

Любима храна: гъби, сирене и свинско месо.

Теория за еволюцията или Вярата в сътворението

От 3 до 7 март 2009 г. Ватиканът организира международна конференция по въпросите на еволюцията, на която напълно бе отхвърлена теорията за т.нар. интелигентен дизайн.

Тя се базира на библейската идея, че човек не произлиза от маймуната, както твърди Дарвин в книгата си „Произход на видовете“, а е Божие творение. Тази идея е една от основните в креационизма и гласи, че животът е твърде сложен, за да се е развил от еволюцията.

Дарвиновата теория за произхода на видовете, на чийто автор тази година научната общност чества 200-годишнината от рождението му и 150-годишнината от написването на „Произход на видовете“, остава много критикувана и спорна, макар че широко е навлязла в училищата по цял свят.

В САЩ теориите за сътворението на света - по еволюционен път или чрез Божие действие - са част от „културната война“. Те изостават съвсем малко след две други много дискутирани теми в американското общество, а именно абортите и хомосексуализма. Установено е, че едва 26% от американците приемат изцяло Дарвиновата теория.

Според френския журналист Жан-Луи Сантини „борбата между креационисти и защитници на еволюционната теория в САЩ разкрива дълбокото културно разделение в страна, където религията играе решаваща роля.“

В последните години в над 30 щата текат дебати по въпроса дали и креационизмът да се въведе за изучаване в училищата. В Канзас през 2005 г. бе разрешено преподаването успоредно на двете идеи за сътворението.

В действителност до 1968 г. в САЩ има забрана да се преподава теорията на еволюцията. Учителите, които го правят, са глобявани. През същата година в името на разделението между църквата и държавата Върховният съд обявява за неконституционна забраната да се преподава еволюцията. Поводът е съдебен спор между преподавателка и властите в щата Арканзас.

През 1987 г. Върховният съд отсъжда, че задължителното преподаване на креационизъм е противоконституционно, защото това означава да се прокара религиозно вярване в общообразователната система.

Биологът Майкъл Бехе се приема за автор на „интелигентния дизайн“. В своята книга „Черната кутия на Дарвин“, издадена през 1995 г., той пръв обосновава по научен път вярата, че Бог е Автор на всичко видимо и невидимо. Твърди, че някои молекулярни механизми са твърде сложни, за да представляват резултат от описания от Дарвин процес на естествен подбор.

Студенти „постят“, като се лишават от Facebook

В християнския колеж „Гроув Сити“ в Пенсилвания студенти решават да предприемат „пост“, като не използват Facebook по време на изпитна сесия, предава „Уошингтън Таймс“.

Facebook е социална мрежа в Интернет, която свързва повече от 150 млн. души по целия свят. Създадена е през 2004 г. от 24-годишния Марк Цукербърг, който прекъсва следването си в Харвард. Facebook е сочен като най-големият фактор, който отвлича вниманието на студентите по време на учебната година.

През 2007 г. проучване, направено от университета в Минесота, показва: 42% от студентите признават, че честата употреба на новите технологии се отразява зле на успеха им по време на тяхното следване.

В колежа „Хотън“ в Ню Йорк предприемат подобна кампания, която цели да предизвика младите да се замислят за това, как новите технологии влияят на живота им.

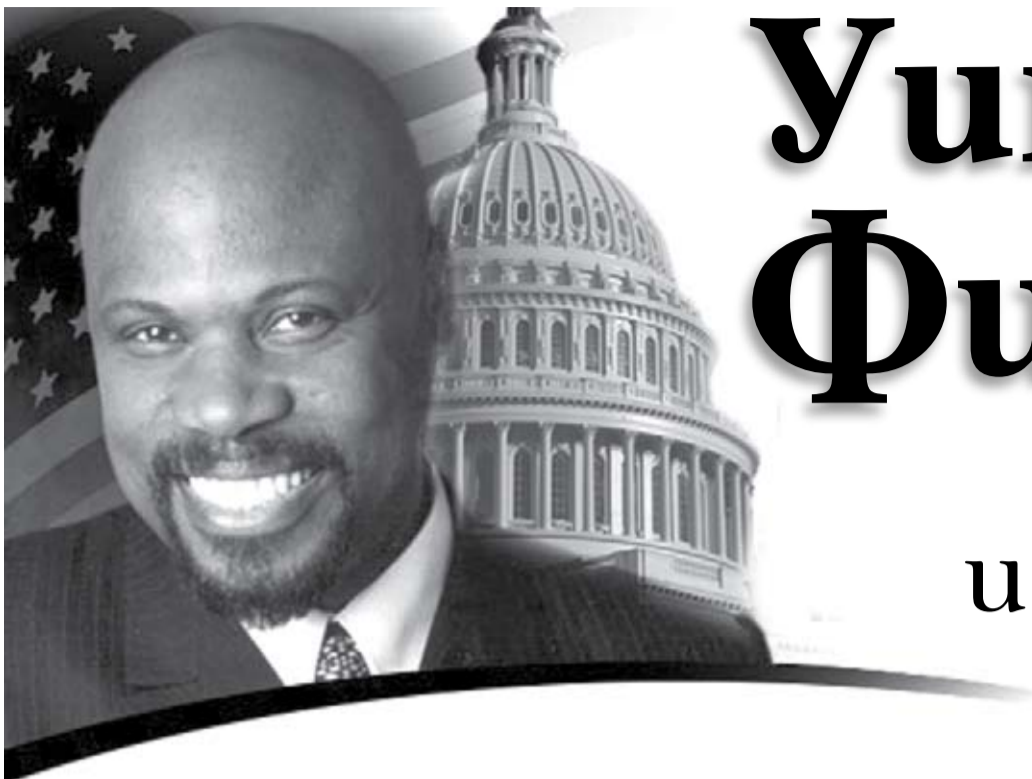
Вече е напълно обичайно студентите да си изпращат съобщения по мобилните телефони на път за лекции. Също така да водят записки на преносимите си компютри и да изпращат съобщения във Facebook, вместо да направят няколко крачки и да разговарят лично с приятелите си.

Преподаватели от колежа ги насърчават да се ограничат за един месец от използването на определени технологии в учебно време. Сред „забранените“ са iPod, мобилни телефони, Интернет (за цели, които не са свързани с учебната подготовка), телевизия, филми и видеоигри.

Християни се молят за край на световната финансова криза

„Да настъпи краят на световната финансова и икономическа криза“ - за това се молиха християни в Англия, подкрепени от доброволци по цял свят, в рамките на молитвената седмица, посветена на глобалните последици от кризата. Църквите са призовани да издигнат глас за Божията намеса и в районите с лоша хигиена и липса на чиста вода, засегнати от климатичните промени или от вируса на СПИН. Християните са призовани да се молят и за областите, пострадали от разрушения, както и за по-силно влияние на местните църкви в бедстващите райони.

„Неговият свят ли е в нашите ръце, или нашият свят е в Неговите ръце? - попита Матю Фрост, изпълнителен директор на Tearfund, който организира молитвената инициатива. - Бог ни кани да станем част от възстановяването на този пропаднал, разрушен, но красив свят. Убедени сме, че Той ще отговори на молитвите ни.“

Уинтли Финс

Влиянието на инвеститурата е забележително

Сряда, 21 януари, адвентният пастор Уинтли Финс изпя „Чудна благодат“ в Националната катедрала във Вашингтон по случай религиозната служба на инвеститурата на Барак Обама. У.Финс заяви, че изборът на президент афроамериканец е имало положително влияние върху младите афроамериканци.

На 21 януари госпъл певецът, номиниран с наградата *Грами*, интерпретира „Чудна благодат“ за новия президент по време на религиозната служба за встъпването му на власт. У.Финс, пастор на адвентистите от седмия ген, каза пред вестник *TC Palm*, че предоставянето на това

соло за него е чест и благословение.

У.Финс, който вече е пнял по време на встъпването във власт на предишни президенти, е свикнал да пее пред специална публика. Той обясни, че тази религиозна служба не е изключението.

„Особено интересен момент бе присъствието на държавния секретар г-жа Хилъри Клинтън и бившия президент Клинтън - заявява У.Финс в интервю, дадено на *Адвентист Ривю*. Някои от членовете на Министерския съвет, сенаторът Джон Маккейн (съперник на президента Обама през 2008 г.) и сенаторът Джо Либерман също бяха там. Това бе мно-

го силен момент. А и националната катедрала е чудесно място за пеене.“

„Можем да си представим влиянието, което издигането на президента Обама ще има върху сърцето и духа на малките деца афроамериканци. Това ще надмине всичко, което можем да предвидим или да си представим.“ - заяви той.

У.Финс е основател на *U.S. Dream Academy*, организация с идеална цел, която поддържа и съветва деца, изоставащи в ученето.

Президентът Обама заедно със съпругата си Мишел и вицепрезидента Джоузеф Байдън по време на мулти-деноминационната инаугурационна молитвена служба.

Един адвентист пее „Amazing Grace“ (Чудна благодат) по време на религиозната служба на президентското встъпване във властта

Един исторически момент, който съхранява традицията на молитвата

Като духовен водач на членовете на Сената в САЩ, капеланът Бари Блак заяви, че е впечатлен от духовността на Американския конгрес. Б.Блак произнесе молитва по време на традиционния обяд, който последва церемониите по встъпването в длъжност на президента.

„Правителствените служители и американските граждани, които бяха събрани днес на Капитолий за встъпването в длъжност на Барак Обама, ще отпразнуват това много пъти. Но винаги ще се вместят в учредената от 200 години норма, като не пропуснат въвеждателната молитва, заяви капеланът на Сената на Съединените щати Б. Блак.

Той обясни, че молитвата не е нещо, което можем да коригираме. За разлика от всяка реч, молитвите не са „театрална сцена“, казва Б. Блак, адвентист от седмия ген и бивш капелан на американската флота. Те трябва да бъдат дълбоко обмислени и напълно искрени. Бих се разтревожил сериозно, допълва той, ако знаех, че отделен човек или група хора се опитват старателно да преценяват това, което човек чувства, когато трябва

да говори на Бог от името на един народ и при специален повод“.

Б.Блак, който ще произнесе речта по време на традиционния обяд непосредствено след официалната церемония, уверява, че членовете на Американския конгрес са го чували да говори неведнъж и са спокойни, че няма да каже

нищо „неподходящо“. Действително всяко заседание на Сената започва с негова молитва.

Б.Блак допълва, че предварителната контролна процедура за всеки бъдещ капелан е „достатъчно строга и безкомпромисна, за да се има доверие на човека, който ще произнесе подходяща молитва“. Това е така в случая с Рик Уорън и Джоузеф Лори, които също са били поканени да се помолят по време на церемонията по встъпване в длъжност на новия

Капеланът на Сената на САЩ говори за духовността на държавните ръководители. Една адвентна привилегия.

президент.

Б. Блак е сигурен - мнозина биха потвърдили факта, че молитвата е много повече от една формалност или традиция в политически събития като това. Джордж Уошингтън е първият президент произнесъл молитва след клетвата си, стоящ до капелана, в чието ръце е била Библията.

Някои стигат толкова далеч в протеста си, че обявяват въвеждателната молитва за антиконституционна и на-

рушаваща разделението между църквата и държавата.

Б.Блак потвърди, че нуждата от молитва за страната е както винаги решаваща. „Бащите основатели, въпреки своя ангажимент да пазят църквата и държавата разделени, са признавали, че правителството има нужда от духовно измерение“. Даже длъжността на Б.Блак се създава през 1789 г. по внушение на бащата основател, какъвто е Бенджамин Франклин. Според Б.Блак той е „невероятен благородник“, за да каже как би могла да се развива една страна без помощта на Бога, ако даже „едно врабче не пада на земята, без Той да знае за това“.

Длъжността капелан на Сената увековечава традицията, основана по време на Първия конгрес на континента през 1774 г. Днес задълженията на капелана са да организира духовни срещи, да съветва сенаторите, техните семейства и обслужващия персонал, както и да се моли в началото на ежедневните сесии на Сената.

Според Б. Блак в Американския конгрес все още е на почит идеята, че Бог е Този, Който напътства и се намесва в процъфтяването или упадък

на една страна.

„Мисля, че това, което апостол Павел казва във Филippyни 4 гл. („Поздравяват ви всички светци, а особено тези, които са от кесаревия дом.“), би могло да се каже за много личности, които работят в Капитолий“. Той добавя, че 35 от стотите сенатори на страната, независимо от коя партия са, присъстват много редовно на всекидневните закуски, които започват с молитва и по време на които се провежда редовно изучаване на Библията. Сред тях са Б. Обама и избраният вицепрезидент Джоузеф Бидън, които Б.Блак окачествява като „много духовни личности“. Бившият капелан на морската флота казва, че е имал повод да се среща редовно с Б.Обама, което смята за приятел. Този бивш сенатор на Илиноис е писал в подкрепа на книгата на Б.Блак, издадена 2006 г. (*From the Hood to the Hill*).

Работейки в Капитолий, Б.Блак обяснява как „трудното и тежко естество“ на законодателния процес и управлението с това ниво на отговорности, би могло да се окаже изтощително, ако сенаторите бъдат оставени „духовно уязвими“.

Продължава на стр.6

Животът на спасените се изразява в неразривна връзка с Бога и със служене на ближните от любов. Което и от гвете да липсва, това не е истински християнски живот.

Може би не си даваме сметка, че участието ни в обществен живот - не пряко с мисионска цел - е също толкова работа за Бога, колкото и мисионирането. Не се замисляме, че Исус е посвещавал най-много време не на проповядване, а на лекуване, т.е. на помагане на хората. Несъпричастността ни към проблемите на света обезсилва нашето проповядване. Околните първо гледат какво правим и чак после слушат какво говорим. Не обратното.

Повечето църковни членове нямат дарбата да проповядват, мисионират или изнасят семинари, но биха се включили в работа по служене на нуждаещите се. Такъв тип християнин е била Тавита.

При преценката на живота ни в небесния съд службата за нуждаещите се ще се окаже решаваща за нашето спасение: "... огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподохите" (Матей 25:35,36). Ако мнозина от нас биха се включили според възможностите си в някакъв вид благотворителна дейност, църквата ни би станала неотразим по въздействие фактор за промяна на света в подготовката за Второто пришествие.

Що се отнася до мен, открай време чувствах желание да служа на децата, лишени от родителски грижи. Испитала съм лично какво означава да нямаш родител и какви травми оставя това върху крехката детска душевност. Потърсих в Интернет и намерих телефоните на доброволците в Движението на

българските майки във Видин. Свързах се с тях и отидох на седмичната им сбирка. Останах мно-

дирам убежденията си. Постепенно ме възприеха напълно като една от тях и много се сближихме.

от града. Съдействаха ни от видинския симфоничен оркестър със струнен квартет и от театъра с

но вървахме напред с вяра. Макар че само аз разбирах в Кого вярвам, останалите майки нито за миг не се съмняваха, че трябва да действат и че чудото ще стане. И наистина стана - в разгара на партито ни се обади от София, че парите за хотела и храната ще бъдат осигурени от други. Толкова очевидно беше, че Господ се е намесил! Защото се случи в момента, в който ние влагахме своето слабо човешко усилие.

Макар по принцип да се старая да не говоря много за Бога, имайки предвид, че така може да бъде нанесена повече вреда, отколкото полза, сам Господ създаваше ситуации, в които това ставаше съвсем естествено. Веднъж събрахме пари за операцията на малко момиченце. Трябваше да се намери жена, която да се грижи за него

мен - с много желание и чувство на отговорност се отзова сестра Петя от София. Майките бяха изключително впечатлени от нея. Почувствах, че в този момент от мен се очакваше да им кажа за Божията грижа и любов. Така и направих и ги призовах да се молим заедно преди и по време на операцията. При друг случай организирахме кръщение на група сирачета - щеше да ги кръсти видинският митрополит Дометиан. Понеже никога друга нямаше познания по религия, всички ме помолиха да обясня на дечицата смисъла на кръщението. Тогава говорих за Бога съвсем свободно и това беше най-естественото нещо в ситуацията.

А по случай Коледа на детски празник в Монтана децата от църквите ни в областите Монтана и Видин изработиха коледни сувенири, които продавахме на традиционния базар, организиран от Движението на майките. Тогава с много задоволство споделих, че са направени от нашата църква.

Накрая искам да дам някои съвети на всички, които ще се включат в по-

добен вид работа. Отивайте там за цел да помагате, а не да проповядвате. Целта винаги прозира. Не очаквайте вестниците да пишат, че църквата работи - Христос казва: „Нека лявата ти ръка не узнае какво прави дясната“ (Матей 6:3). Не създавайте изкуствено случаи да говорите за вярата си - Господ сам ще ви предостави такива. Не смятайте, че сте се провалили, ако още нито веднъж не сте дали християнско

свидетелство - самата ви безкористна работа е най-висша служба за Бога. Резултатите от нея ще се видят чак на небето.

Продължава на стр. 5

Движението на българските майки

го впечатлена. Първото, което констатирах, беше тяхната целеустременост. Събираха се, за да обсъждат работата, и не губеха време за излишни приказки. Бяха много енергични, с визия за целите и възможностите, с вяра в успеха и със задружен дух. Работеха напълно безкористно - от тази работа не можеше да се получи никаква земна облага. Тяхната единствена награда беше щастието на изоставените деца.

Почувствах се на точното място! Отдавна желях църквата ни да работи така и тук видях желанието си въплътено. Смятах да не казвам отначало, че съм адвентистка, но ме попитаха за работата ми и трябваше да разкажа, че съпругът ми е проповедник. Усетих, че някои малко се стреснаха. По-късно разбрах, че са имали неприятно преживяване с пастор на някаква църква. Успокоих ги, че нямам намерение да пропаган-

Сегга те сами проявяват интерес и ме разпитват за вярата ми.

Измина една година оттогава и заедно преживяхме невероятни благословения. Другите майки не съзнаваха, че Бог ни помага, но аз го виждах ясно. Веднъж например искахме да изпратим за три дни в София група деца. Нужни бяха над хиляда лева. Затова направихме в един ресторант дамско парти, на което поканихме колкото може повече жени

група актьори за добро настроение. Предложихме на посетителките да си купят някои от нещата, които сами бяхме изработили, с надеждата да съберем поне част от парите. Наистина, по човешки погледнато, нямаше никакъв шанс,

За повече информация можете да погледнете във форума на сайта <http://forum.bg-mamma.com>, където е работното общуване на майките от движението. Можете също да ми се обадите на телефон 0886939530. Звена на Движението на българските майки има в следните градове: София, Пловдив, Русе, Плевен, Горна Оряховица, Велико Търново, Видин, Перник, Варна, Пазарджик, Стара Загора. Ако при вас няма такава, може с наша помощ да го създадете вие.

в болницата в София. Всички търсихме, но понеже съм благословена с контактите с братя и сестри от църквата из цяла България, това стана чрез

За или против асистираната човешка репродуктивност

Продължава от стр. 4

2. Бездетството не трябва да носи социална или морална стигма, нито пък някой трябва да бъде принуждаван да има деца - с или без медицинско съдействие (1 Коринтяни 7:4,7; Римляни 14:4; Матей 19:10-12; 24:19; 1 Тимотей 5:8). Решенията дали да се използва репродуктивни технологии са дълбоко личен въпрос, който трябва да бъде решен взаимно от съпруга и съпругата, и то без принуда. Има множество приемливи причини,

включително здравето, които биха подтикнали хората да се въздържат или да ограничат продължаването на рода.

3. Божият идеал е децата да се възползват от стабилно семейство с активното участие и на майката, и на бащата. Ето защо християните могат да се обърнат към медицински подпомогнатото зачатие само в границите на верността и трайността на семейството. Използването на трета страна - донори на сперма, донори на яйцеклетка и сурогати - ни изправя пред

множество морални и медицински проблеми, които е най-добре да бъдат избягвани. Нещо повече, семейната и генетичната идентичност са от особено значение за благоденствието на отделния човек. Решенията относно асистираната репродукция трябва да бъдат добре обмислени предвид въздействието им върху семейната наследственост.

4. Човешкият живот трябва да бъде третиран с уважение във всички фази на неговото развитие. Асистираната репродукция изисква осо-

бено внимание спрямо ценността на човешкия живот. Процедури като ин витро изискват предварителното вземане на решение по отношение броя на оплодените яйцеклетки и моралните въпроси за разположените на всички останали предембриони.

5. Решенията за продължаването на рода трябва да се основават на пълна и точна информация. Семействата, които обмислят асистираната репродукция, би трябвало да потърсят такава информация. Здравните специалисти

би трябвало да разкрият напълно естеството на процедурите, емоционалните и физическите рискове, цената, документираните успешни случаи и ограничеността на възможностите.

6. Принципите на християнското настояичество имат отношение и към решението за асистирана репродукция. Някои форми на технологията са изключително скъпо струващи. Семейства, които се стремят към асистирана репродукция, би трябвало внимателно да обмислят всички свързани с нея разходи.

Когато християните се стремят да приложат тези принципи, могат да бъдат уверени, че Светият Дух ще им помогне да вземат правилно решение. Общността на вярата би трябвало да се стреми да разбере аспирациите и проблемите, с които се сблъсква едно бездетно семейство. Сред алтернативите, пред които то е изправено, е и осиновяването. Когато семействата вземат внимателно своето решение, трябва да могат да разчитат на състраданията и разбирането на църковното семейство.

„И рекоха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?“ (Лука 24:10)

дълбока скръб двамата от учениците на Христос поемат по обратния път към своя дом в Емаус. Агонията и смъртта на техния Учител са отворили в душите им тежка, незарастваща рана. Всичко, в което са вярвали и са се надявали, е разрушено. Объркани от неочаквания развой на събитията, от лекотата и бързината, с която колелото на съдбата изминава разстоянието от „Осанна!“ до „Разпни Го!“, те се чувстват пионки в ръцете на демоници сили, изоставени от Бога и отхвърлени от народа. На кръста заедно с техния Учител е била разпъната и тяхната вяра. Затова не са приели за истина свидетелствата на жените за възкресението Му и за празния гроб.

Болестният разговор помежду им е прекъснат от Пътник, вървящ в същата посока. Учудени от незнанието Му за станалите през последните дни събития, те изплакват своята мъка. И тогава се случва нещо много странно: Той започва да им припомня неща, които много пъти са слушали от своя Учител. Манерът на говоренето Му им е необяснимо познат, изказът - също, но от мъката и отчаянието очите им са твърде натезали, за да виждат, сетивата им са твърде притъпени, за да могат да усетят, и съзнанието им е твърде замъглено, за да прозре, че непознатият пътник е... Христос. Сърцето обаче не остава заблудено. То разпознава присъствието на Животодателя и от възлание започва послано да бие, да облива тялото с приятна топлина, да „гори“.

Скръб и мъка, травми и преживявания могат да задушат, но не и да угасят напълно огъня на вярата. Някъде в неизследимите кътчета на човешката душа винаги остава пламъче, което продължава да гори. Неговото съхраняване и превръщане отново в огън чрез въздействие от страна на Бога е част от небесната защита срещу силата на греха. В цитирания случай в пряко общуване с обезверените ученици Бог възражда тяхната вяра. В други случаи Той действа по косвен път - като създава вериги от обстоятелства и явления, преоткрива забравени истини и ражда идеи. Тогава въздействието надхвърля индивидуалните граници и запалва вярата на цели множества. Комбинацията или редуването на прекия и косвения начин на въздействие превръща пламъка в оженна стихия. Точно таква неща се случва в Западна Европа през XVI в.

През втората половина на XIII в. Римската църква е в зенита на своето могъщество. Утвърдила най-после властта си над имперската институция, тя развива докрай системата от правила, символи и обреди, обхващащи всички страни от живота. Чрез тях направлява човека във всяка негова крачка. От раждането си той е закрепостен към нея както селяните към феодала. Най-страшното нещо, което може да му се случи, е да бъде отлъчен и лишен от причастие. Страхът от отлъчване кара кралете да треперят пред папските лезасти и покорно да налагаат със силата на меча заповедите и ученията на светлата църква.

Триумфът ѝ над светското общество обаче има и обратна страна, защото за победата се крие слабост. Църковният клир все повече е завладяван от пороците на светското общество, което ръководи. Голяма част от свещениците са с нисък морал, живеят охолно, поддържат наложици или имат любовни афери с жени от техните паства, раздават длъжности и привилегии на родените от тези връзки деца. Данъците стават крайно обременителни, корупцията и експлоатацията - ужасяващи. Кризата обхваща върховете и църквата бързо губи уважението на масите. От 1309 г. до 1377 г. („Вавилонското пленничество“) папите вече нямат политическа самостоятелност. Те се установяват в Авиньон и са подвластни на френските крале. Освобожданието от опекуството на светската власт пък поставя началото на „Голямата разкол“ (1378-1417 г.) - период, през който има двамата, а в края му - трима папи!

Сътресенията във вековната институция предизвикват реакции. На формализирането на религията се противопоставят мистиците, на упадъка на морала и откъсването от Библията - реформаторски настроени хора като Джон Уиклиф, Ян Хус, Сановарола и пр. Свикват се събори: Съборът в Пиза (1409 г.), в Констанц (1414-1418 г.), съборите в Базел и Ферара (1431-1449 г.). Те успяват да спасят църквата от разкола, да установят единоначалие и да спрат хаоса. Злото обаче се оказва много по-силно, защото в крайна сметка мистиците са смълчани, предтечите на реформацията - осъдени, съборното начало в църквата - отменено. Папството е върнато към системата на деспотизма, без да има каквито и да е признаци за реформа в учението и морала. Дълбоката рана е зашита, но мястото е станало безчувствено. Повече от всякога църквата изглежда непокатима, въпреки ширещата се поквара. Непотизмът (раздаването от страна на папата на доходоносни длъжности, висши църковни звания и земи на свои близки роднини с цел укрепване на собствената му власт)

наблиза в най-тежкия стадий - духовната същност на институцията остава на втори план, остава зад стремежите ѝ да играе водеща роля в политическия живот в Италия и Европа. Непотизмът при папа Сикст IV (1471-1484 г.) води до обръкване на финансите и създава големи неприятности с отделни кардинали и васали в папската държава. Следващият папа, испанецът Родриге Борджа, известен под името Александър VI, е избран чрез подкуп и целият му понтификат минава под знака на непотизма. Умен, но изключително неморален човек, той е един от най-големите

врагове на Саванарола, когото осъжда и впоследствие помага да бъде екзекутиран през 1498 г.

След век и половина сътресения и борби, след толкова много опити за реформа да няма съществена промяна и да се узаконява моралната разруха - това е достатъчна причина за отчаяние и обезверяване. Реакцията би трябвало да бъде отлив от религията, откъсване от верския и църковен живот, замиране на религиозното чувство. Но противно на всяка логика става точно обратното - религиозният интерес рязко се повишава!

В гр. Констанс всяка година се посвещават в духовно звание по 200 лица. В гр. Бреслау само към една църква принадлежат 124 духовни лица. При честването на юбилейната година Рим е посетен от 2 милиона души! В Хехен 140 000 души посещават гроба на Карл Велики само срещу един ден през 1496 г.! Хенри VII осигурява пари за 10 000 заукоинни служби след смъртта си. Параклисите са претоварени и свещениците са принудени да работят на смени. В църква в Бреслау (Вроцлав) 122 свещеници работят на 47 олтара на две смени по 12 часа.

Каква е причината за това огромно религиозно оживление? Задействан е Божият защитен механизъм срещу греха, който започва да разгаря скрития пламък на вярата и да го превръща в огън. Също както при отчаяните Христови ученици Божият Дух по неведоми пътища сгрява сърцата на стотици хиляди хора. Успоредно с това върви въздействие в различните сфери от живота на обществото. Великите географски открития разширяват границите на света. В политическата сфера се променя разбирането за необходимостта от универсална държава. Отделните страни започват да се организират на национална основа и са управлявани от могъщи владетели, разчитащи на умелата

НЕУГАСВАЩИЯТ ПЛАМЪК

подкрепа на своята войска и граждански институции. От 1500 г. Европа е в „епохата на князете“, като все повече набира сила новата представа за национална държава.

В интелектуалната сфера откритието на книгопечатането довежда до революция в предаването, запазването и събирането на информация. Първата печатница е открита от Йохан Гутенберг в Майнц през 1450 г. Тя започва да издава евтини копия на Библията. През 1492 г. в Европа действат 26 печатници и е създадена силна мрежа за книгоразпространение и пазар на книгата. Счита се, че между 1470 г. и 1520 г. са отпечатани и продадени повече от 50 милиона книги, средно по една за всеки европейец. Книгите помагат за създаването на международна общност от интелектуалци, разменящи си информация от разстояние, без да има необходимост от пряк контакт. С развитието на книгопечатането в Западна Европа се разпространява и християнският хуманизъм. Той обръща поглед назад, към корените на цивилизацията, и засилва интереса към изследването на Священото Писание и неговите преводи.

Световните промени и личната опитност с Бога са мощни фактори за промяна. Тяхното въздействие се усилва и концентрира, когато към тях се прибави още един фактор - избрана от Провидението личност, която с определени дарби или със своята харизма ги обединява и насочва.

Повишеното религиозно чувство и новото отношение към древността подтикват хуманистично настроен професор в Парижкия университет и преводач на Библията на френски език Жак Льофевър (1455-1536) да напише биографичен сборник за светци и мъченици. Правейки съпоставка между библейските герои на вярата и описанията на подвизите на светиите и мъчениците от църковния календар, той стига до извода, че между тях има големи различия. Колкото повече изучава и изследва Библията, толкова повече се убеждава, че тя съдържа скъпоценни истини, които са напълно забравени. Взима решение да ги провъзгласява. В преговора на издаването през 1509 г. негово съчинение той пише, че благоденствието е пропаднало и че хората предпочитат земните блага пред небесните, защото не четат Священото Писание. Три години по-късно, през 1512 г., в предисловието си към своето прочуто съчинение „Коментарии върху писанията на апостол Павел“ подчертава, че „само в Священото Писание се намира учението на Христос и затова то е единственият авторитет на вярата“.

Посветен на идеята да запознава хората с библейските истини, Льофевър сформира група от последователи, която бързо се разраства. Интересът е голям, но за съжаление всичко се ограничава само в интелектуалните среди. И все пак не за дълго, защото Сорбоната започва да го преследва и той е принуден да напусне Париж и да се засели в гр. Мо по покана на епископа на областта Брисоне. Епископът е запален от проповедите на Льофевър и взема решение да реформира църквата и нравите на духовенството в епархията си съгласно новото учение. Затова го назначава за свой викарий. За пръв път евангелията се четат в църквата на народен език. Те са разбираеми за бедните и работниците от индустриалния по онова време град. Ентусиазмът е голям. В Мо идват на обучение представители от други градове и дори държави.

Групата на Льофевър не би могла да развива такава дейност, ако пламъкът на вярата преди това не е лумнал в друго сърце. Маргарита Наварска, сестрата на крал Франсоа I, е жена със солидно хуманистично образование, благородна, с висока нравственост и със склонност към мистицизъм. Неудовлетворена от църквата, тя с интерес следи новото учение и подкрепя неговите идеали. По-късно нейният дворец в гр. Нерак става център на учени хора и убежище на гонени хуманисти и протестанти.

Благодарение на Божията намеса скритото пламъче на вярата е вече буен огън, търсец да стопли всяко изтързано сърце. Как ще стигне до Жан Калвин, до реформатора, който ще го превърне в стихия и ще промени облика на Южна Европа и англоезичния свят, ще разберем в следващата статия.

СИЛАТА НА НАДЕЖДАТА

Не чрез технологична мощ

В крайна сметка успехът на Евангелието няма да се постигне чрез притежаването на най-добрите технологии или чрез управлението на финансовите ресурси по най-ефикасния начин. Исус казва, че то ще бъде проповядвано по целия свят само от онези, които устоят докрай.

Понякога вярващите дават своето свидетелство по неочакван начин, под съпровода на очевидни слабости и поражения. Въздействието, което оказват върху хората, се разбира едва след дълго време, както се вижда от следната история, която предавам дословно от страниците на румънския вестник с най-висок тираж в страната. Писана е от журналист, с когото никога не съм се срещал, в началото на 2007 г. - във времето, когато в страната течеше разгорещен дебат за религиозната свобода и отстраняването на православните икони от румънските класни стаи. Озаглавена бе „Прости ми, Беатрис!“.

Историята започва така: „Преди около четвърт век бях седмоласник в едно от работните предградия на Букурещ. Имах съученичка, която се казваше Беатрис. Тя бе ниска, красива и умна. Седеше на втория чин, средната редица. Беше най-добрата в класа. Никога не говореше, без да поиска разрешение. Винаги бе облечена в съответствие с нормативните изисквания. Накратко, бе дете мечта в сравнение с останалите от нас - шумни и непокорни.

Беатрис бе загадка за целия клас. Всички изпитвахме силна завист към нея. По онова време бе немислимо дете да отсъства от училище без „основателни

причини“ - по цял ден всяка седмица. Освен че липсваше през всички съботни часове, Беатрис си тръгваше и преди последния час в петък. Имахме следобедни занимания, но винаги преди

залез тя незабавно събираше нещата си и изчезваше. Приличаше ни на Пепеляшка, която бързо напуска балната зала точно преди полунощ.

„Беатрис бе дъщеря на лекари. Семейството ѝ принадлежеше към Църквата на адвентистите от седмия ден. Всяка събота бе докладвано, че тя отсъства без причина. Директорът на училището и други членове на администрацията редовно канеха родителите ѝ да се явят в училище, където биваха порицавани, унижавани и заплашвани. На всяка среща самата Беатрис беше порицавана и критикувана, гълчана и презирана заради своята вяра.

„Един петък следобед имаме история. Пет минути преди края на часа учителката предложи на класа да попречи на Беатрис да си тръгне. Тя каза: „Време е да се сложи край на това специално отношение към теб, Беатрис. Ще помоля съучениците ти да те задържат

в класа, а аз самата ще остана тук, докато дойде следващият учител.“

„Без страх от заплашите Беатрис тихо започна да си събира багажа. Учителката ни призова да се намесим. Някои от момчетата, включително и аз, скочихме към вратата, за да я пазим. Други я обградиха, опитвайки се да я убедят да се откаже. Беатрис седна обратно на стола си. След като слуша няколко минути нашите безсърдечни обиди, тя покри ушите си, сякаш да се защити, и се разплака. Сълзите потекоха по бузите ѝ като две реки, открили някакъв изход от положението.

Бяхме шокирани и обезсилени. Настъпи абсолютна тишина, сякаш в същия миг целият клас получи откровение. Всички се засрамихме от самите себе си.

Без да обръщаме внимание на протестите на нашата учителка, всички се върнахме по местата си, смирени и разкаяни. Беатрис излезе, докато сълзите още течаха по нейното красиво лице. Над нас бе издигната единствената „икона“, позволена в училище през онези години - портретът на другаря Николае Чаушеску.

От този ден Беатрис вече нямаше проблеми, когато настъпваше време да напусне на училище. Между нас се разви загадъчна солидарност. Ние действително ѝ помагахме да си тръгне - заобикаляхме я и ходехме с нея по коридорите, за да попречим на учителите да я видят и спрат. Споделяхме с нея записките си от съботните часове, дори ѝ подказвахме, когато ѝ изпитвахме - въпреки че никога не бе имала нужда от това. Две години по-късно тя емигрира със семейство си.

Оттогава не съм чувал нищо за нея.

В нормално общество, ако дори само в едно училище има един ученик, идващ от семейство с различна вяра, иконите трябва да бъдат махнати от класните стаи. В противен случай много деца ще преживяват отново и отново болезнената история на Беатрис.“

Забележете как този човек проговаря след 25 години. Срещата му с малката пазителка на съботата като 12 или 13-годишен ученик променя неговите разбирания и години по-късно му дава морална смелост да отстоява една непопулярна позиция в обществото. Чрез тази вълнуваща среща с верен християнин, дал прекрасно свидетелство за вярата си, започва процес, който носи плодове.

Нашата задача - нашата главна задача - е да изграждаме такива свидетели на надеждата. Те са нашите най-скъпоценни активи. Ценен е всеки насърчителен час, който прекарваме с тях, ценна е всяка обогатена проповед, в която проповядваме за тях, ценна е всяка програма за обучение, в която преподаваме за тях, ценна е всяка жертва, която правим, за да ги утвърдим, подсилим и подкрепим. Всички средства в църквата са нищо без хора с надежда като тези, подготвени да устоят докрай. Всички средства в църквата, изразходвани за изграждането на такива хора на надеждата, не са прекалено много.

Те са най-добре пазената тайна в армията на Господа - непохватими и непобедими, непреодолими, незаменими. Хора на надеждата! Дали сте част от тях?

Адриан Боканену - Директор на Норе Channel - Румъния

Един исторически момент...

Продължава от стр.3

„Каквото и да е нивото на духовност, което вие носите в работата, то е умножено по две поради факта, че откривате една силна нужда да поддържате връзката си с Бога“.

В годините, които е прекарал като духовен водач на гържавните управници, Б. Блак споделя наблюденията си върху това колко е трудно да се разграничи „духовността на един човек от работата, която той изпълнява“. Добавя, че сенаторите при някои случаи са длъжни да гласуват против личните си убеждения за доброто на своите избиратели. Но „духовността, която се вижда при нашите законодатели, ги изпълва до такава степен, че има влияние върху техните мнения, представи за света и окончателни решения.“

Бюрото на Б.Блак е с гледка към Нешънъл Мол и той признава, че при вида на тази „впечатляваща“ картина изпитва „чувства на възхищение“ всеки път когато влиза в Капитолий.

„Отдавам ми се поводу да разговарям с някои от най-интелигентните личности, които познавам, и те са заинтересувани от мнението ми за етичното измерение на въпроси, дискутирани в Камарата. Тази отговорност и привилегия са значими, но това е и една безкрайно увлекателна работа“ уверява Б.Блак.

„ЗАСЕГА ВСЕ ОЩЕ ИМАМЕ СВОБОДА...“

Румънският колпортьор Аурелиян Ангелеску е бивш имигрант в Испания, където е живял няколко години. През 2008 г. се върнал в родината си. Скоро започнал да търси работа, която да осмисли живота му, и това го довело до решение да стане литературен евангелизатор.

Преди време осъзнал колко много добро може да бъде направено чрез разпространението на мисионска литература и тази мисъл изцяло завладяла ума му. Той харесал съкратеното издание на книгата „Великата борба“, използвано в Румъния като мисионска книга на 2008 година. Аурелиян си подготвил кратко представяне и започнал своята работа. Нуждаел се от малко капитал, с който да започне. Румънското издателство се съгласило да му даде малко книги на кредит, за да стартира. Аурелиян Ангелеску станал успяващ книгоразпространител още от самото начало и направил този фонд да нараства. Това

му дало възможност да закупува все повече и повече литература. Така той разпространил 24 000 броя. Скоро привлякъл приятеля си Георге Констандис като партньор в своето служение. Те заедно разпространили над 90 000 копия от тази книга!

През юли 2008 г. Ангелеску посетил румънската адвентна църква във Виена. Там споделил добрата новина колко успешно работи неговият план. Това вдъхновило един от братята да го запита: „Имаш ли някои от тези книги в себе си?“. Аурелиян се усмихнал: „Аз винаги нося книги със себе си! Имам 500 броя“. Тогава братът го помолил: „Съгласен ли си да разпространим заедно някои от тях по улицата, за да видя как го правиш?“. „Разбира се - отговорил Аурелиян, - можем да започнем още утре.“

Понеже било неделя и повечето румънскогорещи можело да бъдат намерени около Православната църква, те

започнали да предлагат книгите там. Придружен от брата, Аурелиян гово-

да не разпространяват повече тази книга, в противен случай щял да

рел на присъстващите за Божията доброта и любов. Хората приемали книгата. След като вече били разпространили повече от 100 екземпляра, някой информирал свещеника

вземе мерки. В същия момент се появила полиция. Свещеникът казал: „Моля спрете ги! Те притесняват мен и енорияшите ми с тези книги!“. Но след като преценил ситуацията, по-

лицаят му отговорил вежливо: „Господине, засега все още има свобода в тази страна и аз не мога да направя нищо“.

„Това преживяване ме мотивира да работя много

нявал нашите чудесни книги в Румъния. Само тогава, в Австрия. Продължих работа си и през следващите два месеца. Заедно с моя приятел разпространихме нови 64 000 книги. Годишната обаче още не е завършила!“

Брат Аурелиян Ангелеску работи като редовен колпортьор на половин работен ден, като използва 50% от времето си да разпространява мисионската книга на годината. Вдъхновена е на короната му да има звезди, представящи хора, които никога преди не е познавал до срещата му с тях в Божието царство.

Думите на полиция от Виена продължават да го провокират. „Засега има свобода...“

Да, на различни места по света днешната свобода може да бъде победена от политиката и предрасъдците утре. Крайно необходимо е Божият народ да бъде буден и да работи за Бога - сега - където и докогато имаме свобода да работим!

Габриел Маурер,
литературен директор
Евро-Африканска дивизия

Отговори на въпроси

Някои членове на моята църква смятат, че е уместно да се хранят на ресторант в съботния ден. Не съм сигурен дали това е така. Има ли някакви библейски обяснения по този въпрос?

Наблягането на учението за праведност чрез вяра доведе до пренебрегване на послушанието към Закона и до тенденция за отхвърляне на определени наставления по отношение спазването на съботата. В резултат на това голям брой църковни членове дори не се допитват до Библиите си по този въпрос.

Библията е пестелива на конкретни инструкции относно спазването на съботата, което означава, че трябва да вземаме някои лични решения. В нея обаче са посочени принципи, които могат да ни помогнат при взимането на решение как да спазваме съботния ден.

1. Съботата е свята. Съботата е осветена от самия Бог и Той очаква от нас да я спазваме свято (Битие 2:3; Изход 20:8). Концепцията за святост е почти непозната в западните общества. Нямаме святи места, святи реки, святи предмети... Знаем, че Бог е свята, но Той не е нещо видимо, поставено на определено свято място. В резултат, като

че ли не знаем как да се отнасяме със свящото. Липсата на познание е довела до секуларизацията или профанизацията на святите неща.

По природа свящото облича нашето пространство и време и идва отвън, от сферата на Божественото. Бог е избрал определени неща от творението, отделил ги е за Себе Си и ги е направил святи, като ги е поставил извън обхвата на човешката манипулация и експлоатация.

Например десетъкът и съботата са святи. Те са изключителна собственост на Бога. И двете са поставени в сферата на нашия живот, но са уникални с това, че Бог ги изисква за Свое особено

Ейнджел Мануел Родригес

Въпрос на святост

притежание. Приемаме ги за святи, като признаваме, че Му принадлежат, и се отнасяме към тях като към нещо свещено.

2. Свято спазване на съботата. Осъзнаването на съботата като нещо свято не е в резултат от научен анализ, а идва чрез Божествено откровение. Съботата е период от 24 часа и по природа сме склонни да се отнасяме с нея като с обикновен ден. Да я спазваме свято означава да я използваме по начин, който е съвместим с Божията святост. Само свят човек може да спазва съботата свято. И тази святост ни се разкрива, когато осъзнаваме все по-пълно Божията воля.

Бог ни е осветил, че в съботния ден трябва да почиваме. Почивката озна-

чава, че не бива да вършим обичайната си ежедневна работа - например оран и жътва (Изход 34:21) или да посвещаваме времето си на търговски сделки, които ще ни облагодетелстват или ще спомогнат за задоволяване на нуждите ни (Неемия 13:15-21; Амос 8:5; Йеремия 17:21, 22). Второ, почивка означава, че Бог е отговорен за нашата храна през съботния ден (Изход 16:23; 35; Числа 15:32-6). Ние я приготвяме преди залез слънце и се уповаваме, че Той ще я запази за нас, за да ѝ се радваме през святите часове. В съботния ден сме освободени от бремето на грижите. Затова е необходимо да планираме през седмицата как да го прекараме свято.

3. Светостта на съботата е динамична. Съ-

ботните часове са лишени от човешки грижи за насъщните дела. Изпълнени са със силата на светостта. Когато сакралната ѝ същност проникне в нас, тя се превръща в ден на изцеление (Лука 14:1-6), в ден на спасяване или опазване на живота на други хора (Матей 12:12), в ден на освобождение за семейството, за бедните, слугите, дори за животните (Изход 20:10). Но повечето от всичко останало съботата е ден, в който да влезем в осезателен допир с нашия Творец, да Го възхваляваме и да се радваме заедно с Него (Исая 58:13, 14). Съботата не е просто „ден за семейството“ (това е едно госта светско разбиране), а ден, когато семейството е поставяно по особен начин в ръцете

на любящия Бог по време на богослужение и в служене за Него и за ближния.

Забелязваме с голям безпокойство обаче ерозирането на истинското съблодаване на съботата в църквата. Време е Божият народ да преживее съживление и реформация по отношение и на четвъртата заповед.

Макар да има определени случаи, когато може да се отиде на ресторант в събота, би било нарушение на светостта ѝ, ако превърнем тези посещения в редовна практика.

Ейнджел Мануел Родригес е заместник директор на Библейския изследователски институт към Генералната конференция.
<http://www.adventistbiblicalresearch.org/>

Ще кажа на света, че съм християнин

Веднъж по време на събрание чух един от участниците да споменава израза „адвентната вест“. Макар че много добре знам какво има предвид, бях поразен от усещането за изключителност в този термин. Дали адвентната вест е същата като библейската вест за всички вярващи? Има ли опасност да твърдим, че „вест“ от Бога е изключително притежание само на една група в огромния свят? Дали адвентистите са единствени, които Бог ще употребява, за да предаде Своята вест за

последното време?

За да стигнем до същността на въпросите ми, трябва да определим дали сме първо християни, или първо адвентисти. Нека обясня.

Да се каже за някого, че е християнин, означава, че тази личност - казано с най-прости думи - е радикален, искрен последовател на Христос както в думи и вяра, така и в дела. Това е най-сбитото описание на понятието *християнин*.

От друга страна, ако казвам, че са адвентисти, баптисти, методисти или мормони, хората

искат да покажат, че са поддръжници на определен набор от учения, пропагандирани от определена група вярващи. Мозаг да използва Библията, за да докажат ученията си, но това не означава, че ученията им са напълно християнски. Възможно е да са само разпространители на своята ценностна система, а не на Христовата. Точно тук е опасността.

Колкото и верни да са църковните учения, ако църквата не води към Христос като единствения спасителен път, а показва чистотата на своята доктрина, нейната веднага става подозрителна. Последователите ѝ започват да се занимават повече с доктриналните формулировки, отколкото с Христос.

Когато чуем нейните членове да говорят, то ще е винаги за „нашата“ вест, а не за Христос. Ако не са внимателни, дори да се възприемат като християни, те ще водят хората до „собствената“ си истина, а не до истината, която може да бъде намерена единствено в Исус Христос. Нещо повече, ще бъдат ужасно слаби в знанието си как да убедят някого да се довери на Христос за своето спасение.

Нямам никакви съмнения: вярвам, че Църквата на адвентистите от седмия ден има специална мисия в този свят. Но названието на тази мисия не е вестта за последното време - колкото и важна да е тя, - а фактът, че Божият истински народ се състои от радикални и искрени последователи на Христос както в думи и вяра, така и в дела. Те са автентични християни. Доверяват се на Христос всеки ден за своето спасение и вярват, че „всеки, който

призове името Господне, ще се спаси“ (Деяния 2:21). Вярват също, че „Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Вестта е семпла, но мощна и водеща, тъй като преди всичко сме християни.

Преди няколко години чух един вярващ да посочва точния баланс между това да си християнин и адвентист по следния начин: „Християнството е посоката, адвентизмът е избраното превозно средство“.

След като специалната вест за края на времето, поставена в Священото писание за всички вярващи (независимо дали са адвентисти, или не), заявява, че Исус идва скоро, добре ще е да знаем, че нашата църква е на предна позиция в проповядването и разпространяването на същата тази славна вест, чието изпълнение предстои съвсем скоро.

Вестта е не адвентна, а библейска. Ние нямаме запазени права над нея и всеки може да я приеме по всяко време и да я проповядва.

Известният телевизионен проповедник Джоел Остийн от Хюстън изнесе изключително силна тема по здравни въпроси. Някои от моите приятели адвентисти споменаха, че той въсъщност проповядва нашата здравна вест. Моля? Доколкото ми е известно, доброто здраве е библейска вест!

Ако съм първо адвентист и после християнин, мога да придобия нездраво чувство за изключителност по отношение вестта на Божието слово. Ако съм първо християнин, няма да има значение кой разнася вестта, стига тя да се проповядва.

Фредерик Ръсел е президент на Западна конференция на Църквата на адвентистите от седмия ден, град Колъмбъс, щата Охайо.

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Превод Емануил Георгиев

Образованието на пасторите повишава престижа и на църквата

ПЛАМЕН ПЕТРОВ

Първият адвентист богослов, дипломира се в България

„Аз самият можах да погледна отстраня на някои явления в областта на религията, но за двете години, прекарани в православна среда, не намерих нито една причина да престана да бъда адвентист.“

Защо реши да учиш богословие в Софийския университет?

Стана почти случайно. Бях приет да правя магистратура по пасторска психология във Висшия евангелски институт, но трябваше да ходя на лекции и в събота. Аз отказах и така, огорчен, напуснах и се записах в Богословския факултет на Софийския университет.

Какви бяха твоите очаквания за образованието и беше ли отговорено на тях?

Магистърската програма имаше не толкова библейска, колкото социална насоченост и се оказа много интересна. Даде ми възможност да науча много за отношенията между църквите, за възможностите за социална дейност, за механизмите на финансиране и управление на църквата, за пасторската психология и т.н.

Какви са предизвикателствата пред един пастор адвентист, който учи в православен богословски факултет?

Макар и с православно ориентирана учебна програма, факултетът е на Софийския университет и преподавателите се съобразяват с тази подробност. И мюсюлманин би могъл да запише програмата и да я завърши, ако си взема редовно изпитите. А аз нямах проблеми в това отношение, гаже винаги ако изпит се паднеше в събота, ми даваха друга дата. Дипломирах се с отличен успех. Много често по въпроси, свързани с Библията и

с историята на църквата, трябваше да помагам на цялата група.

Коя е най-голямата полза от това образование и от дипломата, която получи?

Смятам, че повишаването на образователния ценз на пасторите повишава и обществения престиж на църквата. От тази учебна година още петима пастори са записали магистърската програма.

Как те приеха преподавателите и колегите? Разбраха ли, че си адвентен пастор, какво беше отношението им?

С голям интерес и подчертано уважение. Е, понякога преподавателите пускаха шеги и вицове по адрес на протестантите, но винаги някой казваше: „Шшт, и между нас има протестанти...“ и това веднага променяше атмосферата.

Можах да се запозная с много интересни хора и да провеждаме от време на време госта разгорещени дебати. Аз самият можах да погледна отстраня на някои явления в областта на религията, но за двете години, прекарани в православна среда, не намерих нито една причина да престана да бъда адвентист.

Какво смяташ да правиш отпък нататък - продължаваш ли образованието си?

Въпрос, който и аз си задавам. Имам желание да правя докторат по социология на християнството, но дали това ще стане, само Бог знае.

Движението на българските майки

Продължава от стр.4

С времето ще придобивате все по-силно влияние, ще печелите доверието на колегите си и Господ ще ви употребява, за да им носите добрата вест за спасение чрез Христос. Призовавам всички братя и сестри да се включат в подобен вид дейност - всеки според възможностите си.

А на сестрите специално препоръчвам Движението на българските майки. Там ще намерите жени, посветили се на безкористна служба - Господ спасява такива хора и от вярващите, и от невярващите! И ако създадем силно адвентно присъствие в тази организация, може да станем свидетели как в Божието дело се

вливат много жени с превъзходен дух, а много нещастни деца без родители може да намерят своя Небесен Баща. Просто идете и когато видите нуждата и безпомощността, надеждата и благодарността в очите на децата, няма да можете да се върнете назад.

Боряна Младенова

А СЕГА НАКЪДЕ?
Да ни изяви Господ Бог пътя, по който трябва да ходим и какво трябва да правим. Еремия 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.
Безплатно библейско кореспондентно училище.
Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"
Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"
Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел.: 052/ 33 33 99; Email - kbk@abv.bg

AWR
Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
Сутрин: 7-8 ч. на честота 6045 kHz
(49-ви метрови сектор на къси вълни)
Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdabg.net и оттам в „Адвентно радио“.

Тези, които имат цифрови приемници, могат да ни слушат чрез сателитна връзка (по същото време - от 7-8 ч.):
AWR-Hotbird-13 °; Freq. 12597 MHz; S/R 27500 K.Sps; Pol. - Vertical

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“

Umit haberi
На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com
Пишете на адрес:
гр.Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517
Тел.: 054/88 48 77

www.bibleiskikurs.org
Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в Интернет предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нова живот“

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

sdabg.net **Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа!**

- Новини от страната и света
- Утринен стих
- Адвентно радио - Пловдив
- Аудио материали
- Библия с 19 превода
- Обяви
- Детски кът
- Полезни връзки
- Съботно училище
- в. Християнска мисъл
- Текстови материали
- Видео материали
- Книги
- Форум, отговори на въпроси
- Електронен магазин
- Справочна информация

www.sdabg.net - посещавайте го, споделете го с приятели!